

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab VI

~Meja-meja bangku, diselehake saka pucuk nganti pucuk, jejer ing pinggiran aula ruang makan. Ing mburine

Meja-meja kasebut ana ing larik-larik pilar gedhe sing sejajar karo penopang mabur lan iga sing nyebar ing langit-langit berkubah dhuwur kaya cakar sing ora becik. Larik kualite wesi gedhe ana ing tengah aula, bara nerakane nyegah hawa adhem sing terus-terusan. Sawetara biksu tetep ana ing aula, sawise rampung mangan, ngbisikake desas-desus paling anyar babagan konfrontasi saben dina antarane biarawan, pengawal, lan prajurit sing ora dikarepake sing njaga saben lawang lan pojok Biara. Ivan wis ngangkat semangkuk sup iwak lan roti saka meja, ninggalake wong-wong sing kumpul lan metu saka ruang makan, nalika Biarawan Odino sing sesek napas meh nabrak dheweke.

"Odino! Aku meh wae ngeculake," Ivan ngomeli dheweke, "Kowe mau saka ngendi wae?!" Odino ngetutake pandangan kritis Ivan mudhun menyang lengen klambi Ivan, sing reged karo cipratan sop iwak. Odino ngatur ambegan. "Nyuwun pangapunten, Ivan. Kita kudu ngomong. Saiki." Odino nggiring dheweke menyang pojok njaba gedung.

"Babagan?"

"Kardinal anyar iki arep mbukak Gatestone!" bisik Odino. Ivan nyender, ora percaya, mripate merem. "Aku ngomong sing bener."

"Wis ngombe anggur luwih awal?"

"Kowé kudu percaya karo aku."

"Odino, kita bakal ninggalake Biara rauh. Aku ora butuh dorongan."

"Ivan! Aku ora mendem, lan uga ora ngomeli kowé. Aku ora sengaja krungu iki—malah omongané dhéwé."

Ivan ora nggatekake protese. "Apik tenan. Saiki mungkin aku kudu nggawa Lazarus sing isih ana panganane."

Ivan arep lunga nanging Odino nyekel lengene kanthi kenceng.

"Iwan!"

"Odino?"

"Para prajurit iki *dudu* pengawal paus. Dheweke malah dudu saka Avignon! Kapten Bourne iku anggota Garda Kerajaan—dheweke nampa prentah saka Yang Mulia, Raja Philip. Aku kandhani—aku ora sengaja krungu dheweke ngomong!"

Ivan nyelehake tangane ing lengene. "Tulung, lepasake tanganku." Odino nurut. "Saiki critakna apa sing wis kokrungu," ujare Ivan karo ngusap lengene.

"Aku ana ing sangisore jendhela pemandian. Ing njero, aku krungu Abbot Masson lan Kapten padudon—babagan bekal sing isih ana kanggo nyukupi kebutuhane wong-wonge Kapten. Kapten ngancam bakal ninggalake Biara nalika Kepala Biara janji yen dheweke bakal enggal mbukak Gatestone. Kapten menahi wektu telung dina. Kepala Biara wis sarujuk."

"Apa?! Kowé mung guyon," pitakone Ivan karo rai sing keriput. "Dheweke teka kanggo—"

Odino ngobahake pundhake Ivan, nuntut perhatian sing maksimal. "Lan isih ana liyane! Clodius Greville lan Grate bakal mbantu dheweke. Lan sampeyan ngerti, dheweke ngerti banget — carane mbusak watu puncak altar. Wiwit kuwi dheweke wis setuju kanggo menahi instruksi marang Kardinal, Ivan!"

"Kenapa kok wong-wong kuwi isa setuju karo iki? Ora masuk akal."

"Nanging iki *pancen* migunani kanggo Clodius, amarga dheweke wis ngrayu Kardinal kanggo posisi senior kita minangka ijol kanggo pitulungane. Lan Kardinal wis sarujuk yen Clodius lan Greville dadi pengawas anyar katakombe, yen Kardinal kasil."

"Nanging apa gunane Kardinal mbukak Gatesstone? Apa gunane sing bisa dipikolehi saka—"

"Nggunakake iku minangka senjata nglawan Inggris. Saka apa sing dakrungu, koyone dheweke duwe niat kanggo ngundang roh saka kana—kanggo ngirim wong-wonge Raja Edward menyang Crecy. Aku ngira malah Baginda Raja Philip uga melu, nanging aku curiga Baginda ora ngerti apa-apa. Iki kaya mimpi buruk—kabeh — koyone ora nyata!"

Ivan mikir. "Pancen bener. Kuwi alesane kenapa ora ana sing diidini ninggalake gapura Biara—lan kenapa ana akeh banget prajurit."

"Lan para penjaga ngrebut layang kasebut." Odino nambahake.

Ivan ngusap pipine. "Duh Gusti, iki parah banget; nggegirisi."

"Kepriye karo Lazarus? Dheweke kudu lapor marang Clodius. Eling-eling dheweke karo Migual—si kerudung?"

Ivan kelingan enem taun kepungkur, nalika Clodius nuntut Migual supaya nyopot tudunge ing ngarepe para pengawal liyane. Sanajan Kepala Biara Vonig tansah ngidini bocah-bocah cacat nganggo tudung kanggo nglindhungi martabat, Clodius sing njupuk perkara kasebut dhewe. Nalika Ivan ngerti babagan iki, dheweke nesu banget; lan yen Odino ora ana ing kono kanggo nyegah tangane, dheweke mesthi bakal nabok Clodius. Ivan wis ngelingake Clodius supaya ora ndemek tudung sing dijahit kanggo Migual, Thateus, lan utamane Lazarus — rasa getir isih ana.

"Yen Kardinal mbukak Gatestone, ora bakal ana katakombe sing kudu dijaga—utawa malah Biara," Ivan mikir banter. "Aku kudu nggawa Lazarus metu saka kene—mungkin ing wayah sore sesuk. Apa kowe gelem melu aku?"

"Iya, nanging kepiye carane kita bisa lelungan?"

"Isih ana kreta pasokan kosong ing sandhinge kandhang?"

"Kapten njaga kandhang-kandhange—wiwit Festoneau tilar donya. Kita ora bisa nyedhaki kreta. Lan kita bisa uga begja yen bisa lolos karo siji jaran—tanpa dioyak uga."

Ivan mandeng menyang pekarangan. "Kayane kita ora duwe pilihan liya, kajaba mangkat kanthi mlaku."

"Desa sing paling cedhak yaiku Murat, lan luwih saka mung mlaku sakwengi. Srengenge bakal munggah ing Lazarus sadurunge kita—"

"Elinga guwa sing dituduhake Friar Nicholas marang kita, sawetara taun *kepungkur—Mountain Mouth* diarani?"

"Ya, peteng lan jero banget!"

Ivan nyawang langit. "Mountain Cangkem, ngono. Persis ana ing sisih kulon kene. Lintang-lintang bisa njaga kita tetep setya; lan rembulan kudune madhang ing dalan kita. Aku bakal nyiapake Lazarus. Deloken apa sing bisa kok simpen ing pawon—kanggo kita telu. Lan jupuk cukup—sanajan mung sak bala tentara sing dumadi saka telu mlaku kanthi cepet. Cepet-cepet, sadurunge para prajurit dilayani lan ora ana sing isih ana."

"Inggih."

"Lan telung kandung kemih banyu, sing gedhe-gedhe. Gawanen kabeh menyang katakombe. Ati-ati aja nganti kowe kesawang karo persediaan kasebut. Dhelikake. Lan Odino—aja ngomong karo sapa wae—demi Lazarus. Ora ana sing kudu ngerti. Aku ngerti apa tegese Nicholas kanggo kowe."

"Ora usah kuwatir. Aku ngerti."

"Lan yen kowe ditahan, aku lan kowe kudu lunga dhewe. Lazarus kudu dijupuk saka

langsung wae ing kene."

"Mesthi wae. Lan aku bakal nggawa bekal menyang Mountain Mouth sesuk, utawa ora suwe sawise iku."

Wong-wong mau padha misah, Ivan mlaku menyang katakombe lan Odino nyolong menyang pawon ruang makan. Nalika semana Friar Greville metu saka pojok ruang makan. Dheweke netrane mripate manik-manik menyang saben arah banjur cepet-cepet menyang kantor Kepala Biara.

Ivan mlaku cepet-cepet mudhun ing koridor katakombe karo mangkok cilik lan mlebu kamar. Lazarus ngadeg ing jejere meja, mburine madhep Ivan, mbungkus obor anyar lan nyelehake. Ing tumpukan gedhe obor sing wis disiapake.

"Aku meh duwe kabeh, biarawan. Aku butuh kain luwih akeh kanggo ngrampungake," ujare Lazarus. Dheweke noleh lan madhep Ivan. Rong bolongan mripat kosong tiba ing mangkuk godhogan.

"Wis, wis. Ayo mangan," ujare Ivan. Dheweke noleh lan lunga karo mangkok. Lazarus ngetutake dheweke. Dheweke terus mlebu luwih jero menyang katakombe, adoh saka kamare Lazarus, papan Lazarus biasane mangan godhogan.

"Rama, kita arep menyang ngendi?"

"Ayo, Nak. Kita kudu ngomong dhewekan." Lazarus ngetutake dheweke, mubeng-mubeng ngliwati trowongan. Ivan mandheg ing lawang ruang bawah tanah Baston, makam sing digali lan dibaptis miturut jeneng Uskup Claire Baston, mantan Kepala Biara Gardiens telung abad kepungkur. Kanthi swara dentuman lan puteran, Ivan mbukak lawang, banjur dheweke lan Lazarus mlebu.

Ivan menehake mangkuk marang Lazarus lan ngobong lilin-lilin ing ruang bawah tanah. Ing tembok wetan lan kidul, ana pitu mumi sing dhuwure padha turu dawane ing celah tembok sing dawane rong kaki. Salib kayu prasaja digantung ing tembok kulon sing alus. Ing tengah ruangan ana meja meditasi sing digawe saka kayu kasar; lan ing jejere lawang ana meja lilin sing sempit. Lazarus nyelehake mangkuk ing meja lan lungguh ing bangku. Ivan nyedhaki lan lungguh ing bangku ing ngarepe. "Iwak lan roti. Ya, umume roti, nanging kowe kudu mangan. Sisa sithik ing ruang makan." "Inggih, Friar," sambat Lazarus, sambat marang awake dhewe. Dheweke wis ora seneng roti, panganan pokok Abbey sing basi, luwih niat ngebaki weteng tinimbang ngilangake rasa ngelak. Daging luwih nyenengake—utamane iwak. Lan asring banget, nalika potongan Nalika roti ing mangkuk nedha bengi katon gedhe banget, dheweke mikir ing njero ati yen ' bocah pengawal ora urip mung saka roti,' nambahake sentuhan ora sopan ing tembung-tembung kitab suci sing dheweke ngerti saka apalan.

"Saiki kowé isa nyeluk aku bapak, Lazarus." Lazarus nglirik lan nemokaké tangané Ivan.

mesem. Nalika dhewekan, Ivan tansah ngidini Lazarus nyebut dheweke minangka bapak.

"Inggih, bapak," ujare karo nyuwek-nyuwek iwake.

"Kita bakal ninggalake Biara sesuk bengi, Nak."

Lazarus kaku. Rasa bungah banget njeblug ing njero atiku lan dheweke nggoleki raine bapakne kanggo ngonfirmasi apa sing dirungokake.

"Lan Inggih. Friar Odino melu kita."

Lazarus mlumpat, ngubengi meja, lan ngrangkul biksu sing gedhe lan kekar.

Ivan ngrangkul lan nepuk-nepuk dheweke karo mesem. "Mangan saiki. Wektu kita mung sithik." Ivan mbujuk dheweke supaya bali mangan. Kanthi semangat anyar, Lazarus nglahap panganane.

"Balung iwak iku ora bisa ngapura, Lazarus." Ivan ngkhotbah.

"Inggih, bapak." Lazarus alon-alon mangan lan mangan kanthi ati-ati, nyoba ngendhegake rasa bungah sing melu-melu ing njero awake, nanging ora ana asilé.

"Aku pengin kowé nggawa banyu saka Lubang Sumur sawisé mangan. Jubah lan tudungmu butuh dikumbah."

Banjur ana gangguan, kaya hawa adhem sing sumilir, ngganggu pikirane. Lazarus ngalihake pandangane menyang lawang—saka ngendi asale rasa adhem ing pikirane.

"Kudune wis garing nalika kita—ana apa?" pitakone Ivan, swarane koyone serak lan adoh.

Lazarus bisa ngrasakake —soko ing njaba lawang, soko sing anyar nanging kanthi naluri sawijining rasa sing wis dikenal. Rasa kesurupan nguntal dheweke, ngilangake kabeh kajaba pandeleng, swara, lan ambu.

"Ana wong teka?" Ivan mbisiki. Rasa curiga Lazarus bener. Dheweke krungu lawang dibukak. kresek-kresek lan blethok, kaya-kaya ana barang gedhe sing saya abot nyandhak dheweke.

Ivan mlaku menyang lawang lan ndhelikke pundhake ing lawang kasebut. Lawange ora gelem mbukak.

"Sapa sing ana ing mburi lawang, Lazarus?" Ivan bisik-bisik.

"Lawange mencet dhewe."

"Ora, Lazarus. Gunakna kupingmu. Pira sing ana ing kana?"

"Ora ana undhak-undhakan, ora ana swara sandhangan sing bisik-bisik. Lan aku ora krungu ambegan—ora ana wong ing njaba kana," ujare Lazarus. Ivan nggresula.

"Rama, aku kudu ngakoni sawijining perkara," Lazarus bisik-bisik.

"Apa kuwi?"

"Wengi liyane, nalika Gatesstone njerit—" Lazarus nyawang mudhun.

"Wislah, Lazarus."

"Aku, ya—ing pikiranku—aku krungu Gatesstone. Iku ngaku dadi lbuku—yen bakal teka niliki aku."

"Kowé wis ngobrol karo—?!"

"Nuwun pangapunten, Friar. Kula namung—"

"Ibune Gusti Allah! Lazarus, kowe wis nggawe aku lan dheweke ana ing bebaya gedhe ." Ivan ngusap raine lan mondar-mandir ing ruangan kanthi panik.

"Aku ora nglumpuk—lan kowé nglarang aku ngomong—"

"Aja ngomong apa-apa maneh. Kosongna pikiranmu. Ayo budhal saiki."

"Inggih, Pak Prameswari."

Swara kaya walang nggresah mecah kasepen. Bapak lan anak loro-lorone padha nyawang sakubenge ruangan. Swara banter saya tambah banter nganti sepuluh walang—banjur satus. Saya banter lan saya banter. Lazarus lungguh, nutupi kupinge nganggo tangane, lan ndhingkluk ing meja. Mripate Ivan sing amba nyawang sakubenge ruangan. Ing tembok sisih kulon, ing sangisore salib kayu, watu-watu wiwit muncrat kaya wetenge wong wadon sing lagi ngandhut. Salib kasebut nabrak ing lantai. Balok-balok kasebut metu saka tembok, nglumpuk dadi siji lan nglumpuk dadi siji. wujud anatomi. Penyimpangan kasebut banjur njupuk wujud sing owah dadi kaya Wanita wuda kanthi rambut abang sing nggremet lan mripate ireng kabeh. Pambuka kaya walang mabur lan Wanita kasebut maju kanthi mesem kejem sing padha sing ngowahi Friar Festoneau dadi mumi sing ora ana wohe.

Lazarus mbukak kupinge lan ngangkat sirahe. Ing ngarepe Ibu Lucifael ngadeg—dheweke bisa ngrasakake bebener sing dicritakake. Lazarus weruh awake dhewe ndeleng bunderan abang ing dhadhane. Lan mripate mandeng dheweke kaya mripat sing amba lan wedi.

"Minggir, Lazarus!" prentahe Ivan. Lazarus ngelungake sirahe maneh ing meja.

"Saiki tenan, Pendeta. Apa aku elek banget? Apa aku ora nggawe kowe seneng, sayangku?" pitakone dheweke kanthi swara akeh wanita.

"Ninggalake kita. Ora ana ing kene."

"Apa kowé ora ngandhani Eljo babagan ibuné?"

"Apa kowe ora ngajeni? Dheweke mung bocah lanang. Atas asmane Gusti Allah, wong wadon, lungaa."

"Kowé kudu ngucapké salam kaya ngono? Deloken apa sing wis tak wènèhké marang kowé?" Wong-wong mau padha nyawang Lazarus lan ndeleng manèh.

"Dhèwèké kagungané Gusti Allah."

Dhèwèké mesem, mbungkuk, lan mbukak tangané, "Saiki, saiki. Sowanen Ibumu, Lazarus. Kowé nimbali Aku lan Aku ana ing kéné, kanggo kowé. Rangkul Ibumu, Nak."

Lazarus ngangkat sirahe lan nemokake payudarane maneh, longgar lan kebak. Kembar mau obah-obah kanthi anggun ing sangisore dheweke.

"Lazarus!" Ivan ngomeli dheweke.

Lazarus ndhingkluk lan ngomong karo mangkok panganan; "Dheweke mlebu ing pikiranku, Friar. Aku rumangsa

Dhèwèké—Dhèwèké ora ambegan—ora urip.”

"Aku njaluk kowe mandheg," Ivan njaluk.

Lazarus nggelengake sirahe lan ngomong maneh marang mangkok mau; "Ngapa kowe nindakake iki?"

"Aja kok! Dheweke isih bocah!" Ivan mbengok.

Lucifael ngadeg lan nanggapi Ivan, "Kowé ora prentah *apa-apa*, kéwan. Meneng waé, aja nganti mripatmu dijilat terus-terusan.”

Ivan mlaku ing ngarepe Lazarus lan ngidoni, "Lan kowe ora prentah apa-apa tanpa Gusti Allah sing Mahakuwasa."

Dhèwèké ngobong mripaté sing ireng liwat mripaté; "Aja nyoba aku, kéwan."

Lazarus ndhangak maneh. Liwat Ivan, dhèwèké bisa ndeleng separo saka kawudané Lazarus. Kaya saben wong sing grotesque, Lazarus uga ora duwé puser. Mripate muter mudhun wetengé Lazarus sing pucet lan mudhun ing antarane pupuné Lazarus. Lazarus rada muter, ngidini Lazarus nampilake kanthi lengkap. Dosa nggawe dhèwèké anget. Urat-uraté kobong merga kuwi. Dhèwèké mesem.

"He abdi kang najis, atas asmane Kristus, Gusti kita kang ngiket kowe, lungaa."

Lucifael ngguyu lan nanggapi Ivan, "Abdi? Kaiket? Rungokna kawicaksanan, kewan. Aku iki, sing ngiket Kristusmu lan nyoba lan nyetrum dheweke. Aku iki, sing nusuk paku menyang sikile." tangan lan sikil. 'Aku iki, sing mbelah sisihe lan ngece dheweke, lan makuthani dheweke dadi raja nganggo eri sing rapuh. 'Aku iki, sing nguji dheweke lan dheweke sing menehi kesaksian marang aku. 'Aku iki, sing ngremuk dheweke kaya serangga sing apes menyang kaca-kaca kalanggengan, nggawe iman sing saiki sampeyan akui. Aku dudu abdi sing kaiket, wong suci sing tak tresnani. Paseksenana aku kaya sing ditindakake Yesus lan kaya sing ditindakake Lazarus.”

Ivan ngetutake pandhangane Gusti Allah; Lazarus mandeng Gusti Allah maneh.

"Lazarus!" Ivan ngomeli dheweke lan luwih ngalangi pandhangane. Lazarus ndhingkluk, tangane nutupi topenge. Dheweke ngangkat raine menyang langit-langit lan ngisi ruangan kanthi sewu ngguyu medeni.

Banjur dheweke ngomong, "Eljo-ku luwih lanang tinimbang kowe lan dheweke dudu lanang babar pisan.”

"Aku prentah marang kowé, Iblis, atas asmané Gusti lan Kristus sing paling suci, tinggalna panggonan iki Gusti!" Ivan mbengok.

Dhèwèké ngganti swarané—ngomong kaya Ivan, "Aku ora luwih dadi abdiné Gusti Allah tinimbang watu ing tembok iki. Lazarus iku asalé saka napsuku sing dikunjara— dosa saka pinggulku sing ora setya lan nilar.”

"Lazarus, tutupen kupingmu!" Ivan mbengok nganggo swarane sing kaya tiruan. Lazarus iya.

Dhèwèké terus ngomong kanggo dhèwèké, "Dhèwèké ngélingaké aku saben dina, tanpa tembung. Lazarus kleleb ing rasa salahku dhéwé. Nalika aku ndeleng dhèwèké, aku ndeleng awakku dhéwé. Aku meksa imanku marang dhèwèké.”

dhèwèké—dudu kanggo *dhèwèké*, nanging kanggo *aku*. Dhèwèké bakal nandhang sangsara saka kabeneran kaya sing kuduné dakrasakaké saka kaluputanku. Ing wektuné, Lazarus bakal klelep kabèh, ngumbah dosa-dosaku, lan aku bakal diresiki.”

"Cukup! Atas asmane Gusti Allah, lungaa saka kene," Ivan mbengok.

Lucifael mbalekake swarane kaya sadurunge; "Mungkin kowe kudu klelep ing rasa salahmu dhewe lan ninggalake Lazarus klelep ing rasa salahe."

Saka bolongan mumi—saka mburi saben mayit, akeh tikus mlebu ing kamar.

Atusan wong mau metu saka bolongan, kaya segara wulu ireng sing umob. Ambune mambu saka rambute sing lemu lan lara lan nyedhot hawa sing bisa ambegan metu saka ruangan. Lilin kasebut ngeculake genine lan ruang bawah tanah dadi peteng. Pupil Lazarus mabur amba lan ngelupas. lapisan-lapisan bayangan mung kanggo dheweke kanggo nemokake lbune mesem marang dheweke kanthi mesem isin, Mripate ireng sing sumunar malah luwih ireng tinimbang pepeteng ing antarane.

Tikus-tikus padha metu akeh banget. Mripat sing kaya manik-manik, untu sing kerokan, cakar jarum, lan buntut abu-abu sing kocok nutupi saben inci ruang lantai. Cakar-cakar sing reged ndemek lan nempel ing lantai kaya sikil jutaan kalajengking sing muni. Jeritan-jeritan kasebut nyawiji dadi siji lan dheweke nggremet dadi reged. Tikus-tikus kasebut ngrubung sandal Ivan lan menek njero jubahé. Wong-wong mau nyakar lan nggigit dhèwèké. Ivan njerit, ngethok kabèh gugusan kéwan. Dhèwèké ambruk ing lantai lan samudra ireng pageblug nglebtké dhèwèké, ngumbah dagingé.

Dumadakan, ruangan dadi sepi karo Ivan sing lagi nggeblak ing lantai kosong. Wanita kasebut ngadeg ing sandhinge, ngguyu. Khayalan kasebut wis ilang nanging rasa lara sing nggegirisi saka daging sing compang-camping isih ana ing awake. Lazarus berjuang kanggo mbantu Ivan saka lantai. Ivan ngguling miring lan muntah. Lazarus tangi lan nyopot topenge. Dheweke mlaku ing sandhinge Ivan lan nglawan Ivan, mendesis, kupinge dilekake lan taring sing kandel katon. Alise ngrenyet lan Dheweke miringake sirahe kanthi miring, kaya asu sing bingung. Banjur Dheweke mlumat maju, nggereng, lan nabok Lazarus, nggawe dheweke nabrak salah sawijining celah lan mlebu ing tumpukan sing ora sadar.

Dhèwèké mbungkuk lan ngangkat sirahé Ivan nganggo tangané nggegem rambuté. Dhèwèké mbisiki ing kupingé Ivan ing swarane akeh wanita, "Ngertia sapa sing kudu disekseni. Gatekna iki: Ing sawah duwekku, watu iki dudu duwekmu kanggo gumun; aku dudu duwekmu kanggo gumun; Eljo dudu duwekmu kanggo gumun. Lan wong sing liwat, lan ngganggu nasibe sing dudu duweke, iku padha karo wong sing nyekel buntute naga.”

Dhèwèké ndhingkluk, ngadeg lan nerusaké pitenah-pitenahé, "Saktemene, paseksènanaku, kaya

kaya sing ditindakake Yesus. Aku Lucifael, Malaikat para malaikat, pamimpin legiun, lan nduweni hak sing sah kanggo apa sing ora bisa kokklumpukake. Yen kowe durung dadi duwekku, aku bakal ngrampungake kowe ing kene lan "Saiki. Aja ngganggu urusanku, kewan." Ivan ngos-ngosan lan semapat.

Dhèwèké noleh lan, ing swarané sewu walang, Dhèwèké leleh nembus tembok. Lan sepi nyelip ing kamar ter— sepi banget sing cocog karo ruang bawah tanah apa waé.

~*~

Friar Odino mlaku alon-alon nyabrang plataran kanthi pura-pura ora peduli, sawise nyimpen persediaan curian kira-kira limang dina ing asrama para biarawan. Dheweke nyelip menyang lawang samping bangunan sing dadi papan mlebu katakombe. Ing koridor utama, dheweke krungu prajurit mlebu lawang ngarep. Swarane Kapten Bourne mbengok serak ing antarane wong-wong sing mlaku lan waja logam sing gemeretuk, "Kabeh telu: sing dhuwur, sing lemu, lan pengawal sing nganggo topeng!" Goleti saben trowongan—saben ruang bawah tanah! Yen kowe nyekel dheweke, amanake ing jedhing lan kabari aku langsung!" "Inggih, Kapten," wangsulane swara. "Saiki, menyang asrama. Kowé kabèh, ayo melu aku."

Odino klelep ing bayangan gapura sing jero nalika para prajurit mbagi barisan. Siji kolom diapit ing koridor sing nuju katakombe. Bourne noleh karo liyane; dheweke langsung mlaku menyang Odino. Odino ngisep wetenge, nyelip ing pojokan lan nahan ambegan. Ing jangkauan tangan lan meh cukup cedhak kanggo ngetung rambut, prajurit sawise prajurit ngliwati dheweke lan metu saka bangunan.

Odino mlayu ninggalake wong-wong mau lan metu saka lawang samping, mripate nyawang menyang endi-endi. Dhèwèké rumangsa wuda—babi sing sumunar dikubengi tembok karo rong atus asu ajag sing keluwen. Dhèwèké nyolong-nyolong ing wayah wengi lan ndhelik ing mburi barisan semak ijo sing cedhak banget karo tembok njaba Biara, ndeleng saka ranting-ranting sing ruwet menyang patroli cilik prajurit sing ngliwati plataran. Kanthi megap-megap, ambegané mbentuk kabut ing udhara sing seger, Odino nyender ing watu tembok lan nglumpukake sarafé—lan dhengkul sing ringkih. Dhèwèké kudu nemokake Ivan sadurunge wong-wong Kapten bisa nemokake dhèwèké; dhèwèké kudu tetep nganggo tudung Lazarus nanging sing paling penting, dhèwèké kudu ambegan kaya wong lemu. Kanthi gagasan sing narik kawigaten lan malah nggegirisi, dhèwèké ngerti yèn dhèwèké kalah cacah, tanpa perlindungan lan mesthi ora duwé wektu kanggo nindakake apa-apa kajaba megap-megap, mungkin tragedi sing cepet banget kedadeyan lan kebak.

Meh telung puluh kaki ing sangisore sandal Odino lan jero ing njero katakombe, lawang menyang

Ruang Bawah Tanah Baston kepeksa dibukak. Obor sing mabur nyusuri pepeteng. "Kita nyekel dheweke! Ing kene," wong sing nggawa obor mbengok ing koridor. Ivan turu ing lantai, obah nalika sepatu bot padha rame-rame. Prajurit mlebu ing ruang bawah tanah. Rong pengawal ngangkat Ivan mungah.

"Ngendi biarawan lemu—Odino?" pitakone prajurit marang dheweke. Liyane nemokake topeng Lazarus ing lantai lan menehake marang wong sing takon marang Ivan. Ing njaba mayit lan ketutup pepeteng, sepasang mripat biru tuwa mandeng metu.

"Bocah lanang kuwi ana ing ngendi? Iki topenge, ya," prajurit mau takon marang dheweke. Sepi kaya tikus ruang bawah tanah, dheweke ndhingluk lan nutupi jubah sing isih ana ing ndhuwure siraha.

Sawetara wong lanang ngulur obor ing ndhuwur ruangan, ndeleng ruangan kasebut kosong, kajaba deretan mumi sing dipasang ing tembok. Ivan weruh jubah anyar ing mburi mumi kasebut—jubahe Lazarus. Jubah kasebut rada obah.

"Aku mesthi tiba. Apa aku getihen? Deloken kene?" pitakone Ivan marang wong-wong mau, karo nyorotke obore marang dheweke.

"Ora. Ngapa kowe ana ing kuburan iki?"

Ivan ngusap raine lan mlaku ngliwati para prajurit lan menyang lawang. Dheweke nggandheng raine lengen lan nyegah dheweke.

"Aku teka kanggo ndedonga—aku tiba ing pepeteng. Aku ora bisa nemokake dalanku."

"Kepriye karo topeng iki? Bocah lanang iki ana ing ngendi?"

"Oh, dhèwèké nduwé akèh topeng kaya ngono. Sing siji kuwi wis entek—mung kain lap waé saiki. Lazarus dikurung menyang omahe. Aku njaluk tulung, aku kudu golek hawa seger," Ivan meksa awake menyang lawang. Wong-wong lanang mau nyawang ruang bawah tanah kanggo pungkasan lan ngetutake dheweke metu kanthi rasa ora rela.

"Ngendi omahe bocah lanang kuwi?" pitakone prajurit mau.

"Ing koridor iki, belok nengen lan dheweke bakal ana kamar pertama ing sisih kiwa."

"Lan ing ngendi biarawane —Odino?"

"Dheweke ana ing sel, ing asrama, aku kelingan pungkasan. Aku kudu mriksa Lazarus."

Ivan narik awake adoh saka para prajurit. Dheweke dicekel luwih kenceng.

"Prentah kula yaiku nahan panjenengan, biarawan. Panjenengan kedah mlampah kaliyan kula."

"Apa?! Ditangkep?! Lan kanggo apa?" pitakone Ivan ora percaya.

Prajurit mau kandha karo liyane, "Kowé kabèh, terusna panggolekan—papané bocah lanang kuwi."

Dhèwèké noleh menyang Ivan lan ngomong, "Nuwun sewu, aku ngerasa iki sesulit kowé, biarawan. Aku mung nuruti prentah. Ayo mreng kanthi tentrem, nèk kowé gelem." Ivan sarujuk.

Kanggo Lazarus, swarane prajurit sing arep lunga iku muni kaya gema saka kadohan nalika dheweke tetep ana ing ruang bawah tanah, ngglethak kanthi rasa wedi ing sangisore pendeta sing padha uga rasa wedi—mayite pendeta sing sadurunge

Kepala Biara Clairese Baston, saka ruang bawah tanah Baston. Sisa-sisa kasebut yaiku pendeta sing nutup Naramsin ing trowongan Benion, ngarep-arep bisa ngubur basa lan rahasia Gatestone selawase. Lan saiki, mayite Kepala Biara Baston mbantu nglindhungi Lazarus saka panemuan langsung, amarga dheweke ndhelik ing sangisore sisa-sisa kasebut.

1 Oktober, 1347

Kanggo Lazarus lan Ivan, pengamatan batine padha: 'Dina iki ora biasa.' kanggo Biara tanpa sambutan swara denting sadurunge subuh saka menara lonceng kanggo sore esuk, utawa swara telpon kanggo mangan ing ruang makan, utawa swara clang sing penting kanggo meditasi lan pandonga ing asrama sore— ora ana ukuran utawa rutinitas ing Biara babagan jadwal *ora et labora sing langgeng lan suci*. Ing sangisore lonceng katedral sing sepi banget, kaya-kaya Wektu dhewe mandheg ing tembok Biara sing rame banget. Lazarus lan Ivan kejawab kapisah ; Lazarus obah ing sangisore mayit sing rapuh lan terus remuk, lan Ivan kejawab ing njero pemandian Biara sing dijaga tanpa ana cara kanggo uwal.

Sadawaning dina, loro-lorone krungu swara sekitar Biara kanthi cara sing padha—ing ngendi katakombe biasane sepi, temboke saiki gema karo swara prajurit sing nggereng, argumentasi, lan malah sesekali ngguyu cekikikan. Lan ing ngendi plataran Biara biasane sepi karo para biksu sing nggereng ing meditasi sing khusyuk, latar kono rame karo prajurit sing rame, jaran sing niup, lan logam sing muni denting.

Nanging, ana bedane sing cetha ing penderitaan sing terus-terusan. Nalika Lazarus kejawab ing sangisore pendeta sing wis mati, ambegane sing lembab nggawe pager cilik dadi panas nganti sesek. Kringet mili ing sangisore jubahe sing lengket lan nahan panas. Kelembapan anyar ing sangisore mayit lawas nguripake maneh ambu bosok sing tengik kanthi semangat anyar, sing banjur ngebaki pager Lazarus sing sempit kaya selimut sing busuk lan nyebar. Lan nalika Ivan ngadeg kejawab ing mburi prajurit sing waspada, dheweke meh mati beku ing udhara sing mbukak lan adhem ing pemandian watu. Dheweke mlaku-mlaku mubeng ing kolam pemandian, dilindhungi saka kadhemen mung nganggo jubah lan sandal. Dheweke ora bisa ngrasakake rasa lara sing biyen nyut-nyutan ing driji tangan lan driji sikile—kaya-kaya anggota awak wis ora ana. Kanggo Lazarus lan Ivan; ing sajroning kasangsaran bebarengan, Wektu nyeret terus sajrone dina sing katon sengsara lan tanpa wates. Suwe-suwe, senja lan bayangan dhuwur nutupi Biara.

Nalika ana rong prajurit ngadeg ing njaba lawang ngarep pemandian, Ivan mikir maneh babagan jendela sing jero lan sempit: 'Bocah lanang isa mlebu kanthi gampang nanging ora ana sing isa mlebu.'

'Wong lanang sing nduweni awak sing apik.' Dhèwèké lungguh ing pinggir blumbang watu lan mriksa lawang sing dijaga kaya sing wis ditindakake, kaping pirang-pirang wiwit kuwi—isih durung ana dalan kanggo lolos. Salah siji wong lanang mlebu pemandian lan ngliwati dheweke. Ing pojok mburi bangunan, dheweke mandheg ing platform sing dhuwur, nyingkirake tutup kayu lan buang air besar. Saka pundhake, dheweke takon marang Ivan, "Dadi kenapa kowe dicekel?" Ivan nyentak kanthi sinis, "Aku ora gelem ngrungokake pangakon Kaptenmu." Penjaga mau mesem, nyelehake balok ing ndhuwur bolongan, lan bali menyang kantor ing njaba lawang. Dheweke nggumam marang penjaga liyane sing ndeleng Ivan sedhela lan ngguyu.

"Psst!" ana swara desisan saka jendhela tembok mburi. Sirahe Odino ngebaki bolongan sempit kasebut.

Ivan mlayu menyang jendhela, "Puji Gusti. Odino, Lazarus ana ing ngendi?"

"Aku isih ana ing katakombe, miturutku. Para penjaga durung nemokake kita."

"Odino. Rungokna aku. Gawaa jubah sing akeh—tangan kebak."

"Apa kowe kedinginan?"

"Lakonana, Odino. Cepet-cepet."

Odino ngilang lan pungkasane bali, karo nyumet kain kasebut liwat jendhela.

"Aku ndhelik ing mburine grumbulan ing tembok kulon," Odino nggresah.

"Apik tenan! Ayo lunga!"

Odino ngelak.

Ivan nggantugake salah siji jubah setengah mlebu lan metu saka jendhela cilik. Banjur dheweke mbukak salah siji jubah-jubah mau lan ngisi rongga, lengen klambi, lan tudunge nganggo sisa-sisa jubah mau. Dheweke nguculi ikatane sabuk taline lan ngiket kaya sabuk ing boneka kasebut. Dheweke nyangga nganggo gegere menyang para penjaga, lan dheweke mlaku menyang mburi pemandian, ing ngendi dheweke mbukak tutup kayu saka jamban lan miringake kabeh platform. Dheweke ngrayap mudhun menyang bolongan lemah sing reged lan nyelehake platform maneh ing ndhuwure awake dhewe, kanthi ati-ati kanggo mindhah balok kayu menyang bolongan kasebut.

Sawetara wektu candhake, dheweke krungu langkah sikil lan swara pengawal kapindho sing takon marang manekin darurat, "Dadi sampeyan ora gelem ngrungokake pangakon Kapten?" Prajurit kasebut ngguyu.

Penjaga kasebut ngangkat balok kayu saka jamban lan Ivan nyender, ndeleng liwat bolongan, nalika penjaga kasebut nyiapake awake. Lan dheweke nindakake—Ivan ngringis nalika jubah ngarep dadi anget lan teles.

Prajurit mau nerusake, karo nglirik boneka mau saka mburi lan mburi: "Sanajan Iblis ora bakal wani—"

Kali mau mandheg. Penjaga mau mlumpat mundur.

"Ya! Dheweke wis lunga! Biarawane wis lunga!"

Penjaga sing pertama mlayu teka. Penjaga sing nomer loro nuduhake jubah ing jendela,
"Dheweke lolos!"

"Kekecilan! Dheweke ndhelik nang endi wae!"

Wong-wong mau padha nliti pemandian kasebut, ngrusak nalika wong kapindho ngomong, "Aku kandhani, dheweke wis lolos! Kapten wis kepengin ndeleng wong loro liyane padha mlayu karo wong loro liyane sing isih bebas! Kita mbuang-mbuang wektu ing kene!" Bebarengan, dheweke mlayu liwat lawang lan ngubengi bangunan kasebut. Ivan mbuwang jamban kayu, mlumpat metu saka bolongan lan mlayu.

Ora let suwe, Ivan nemokake Odino lagi nglambai-lambai dheweke menyang grumbulan. Odino nyapa dheweke kanthi rai kecut. "Apa sing wis koklakoni?" Dheweke nutupi irung lan cangkeme. "Apa kowe ngalami kacilakan?"

"Wis akeh sing wis—durung wayahe, Odino."

Ambegan padha semrawut ing hawa adhem senja. Odino nyender saka Ivan, raine kusut amarga ambu sing isih ana.

"Kowé ngerti apa, Odino? Critakna kabèh."

"Aku ngira yen Kardinal arep mbukak Gatesstone. Dheweke saiki ana ing katedral karo Clodius, Greville lan Grate. Dheweke wis mrentahake para biarawan lan pengawal supaya disegel ing asrama lan Kapten wis nggandakake penjaga ing kabeh lawang mlebu.

"Lazarus ora mungkin ana ing kene nalika wong-wong nyoba —apa mbebayani banget? Kita kudu nyekel dheweke adoh saka Biara bengi iki. Apa kowe melu budhal bareng karo aku lan kowe?"

"Pancen!"

"Banjur bengi iki kita budhal menyang Mountain's Mouth. Panganan lan banyune—apa kowe wis nylametake?"

"Ivan, bekal ana ing selku; nanging aku ora bisa ngliwati para penjaga."

"Yen ngono, kita lunga tanpa bekal," ujare Ivan, karo ndeleng lintang-lintang. "Aku bakal njupuk Lazarus saiki uga."

"Dheweke ora bakal ninggalake katakombe dhewekan," ujare Odino. "Mungkin Bolongan Sumur? Dheweke bakal ndhelik—"

"Dheweke ana ing ruang bawah tanah Baston. Tetep ing kene." Ivan mlaku alon-alon ngliwati dheweke, mlaku ngliwati grumbulan lan mlayu menyang lawang samping bangunan sing dadi papan katakombe. lawang mlebu.

Odino banjur krungu swara jeritan nesu saka sisih adoh bangunan, lan ndeleng liwat pager kandel semak-semak kanggo mirsani keributan sing ana. Kapten Bourne lan akeh pengawal sing nggawa obor murub ing pojokan. Bourne nuduhake menyang endi-endi, menehi pandhuan nalika mbengok, "Tutup bangunan iki! Kowe papat, tikel loro ing kana - aku pengin tiang sing jejer! Kowe kabeh, pasang tiangmu ing sisih liyane! Kowe enem tetep ing kene! Amanake kabeh lawang lan jendela! Liyane melu aku! Minggir!"

Banjur Kaptén nambahake, isih mbengok, nanging saiki luwih marang awake dhewe, "Diidini dheweke lolos!" Bajingan ora trampil!" Tentara sing rame nyerbu lawang ngarep gedung nalika liyane ngamanake lawang samping ing ngendi Ivan nembe mlebu gedung.

awake dhewe.

Odino ngendhegké sirahé menyang tembok, nutup mripaté, nggerengké untuné, lan nggebugké tinjuné menyang watu— tragedi sing lengkap.

Ivan mlayu mudhun ing koridor utama, mbengok-mbengok nyeluk Lazarus. Meh saknalika, Lazarus mubeng pojok trowongan sing nuju menyang Baston Crypt. Dheweke padha rangkulan .

Ivan nyopot lan ngocok pundhake. "Rungokna aku, Lazarus! Lakoni apa sing dakkandhakake!" Apa kowé ngerti?"

"Inggih, bapak."

"Ayo budhal saiki! Aja mandheg lan aja ngomong! Cepet-cepet cedhaka aku!"

Ivan ngeculake dheweke, noleh lan mlayu bali munggah trowongan, karo Lazarus ngintil ing mburine kaya memedi kurcaci bungkok. Dheweke mubeng pojok menyang koridor tangga lan mandheg dadakan.

Sadurunge wong-wong mau, Kaptén Bourne mudhun ing undhak-undhakan karo akeh prajurit ing sacedhake.

"Cukup. Pengejarane wis rampung, pastur."

Ivan mlaku ing ngarepe Lazarus. 'Wis ora ana pangarep-arep maneh.'

Dhèwèké ndhingkluk. "Kita bakal lunga kanthi tentrem." Ivan meksa mesem, mbungkuk, lan nggandheng tangane kaya biarawan sing apik.

"Pancen kowe kudu. Saiki sing lemu ana ngendi?"

"Rama Odino?"

"Padha."

"Aku ora ngerti papan dununge."

Bourne ndhingkluk madhep raine Ivan; "Aku kudune bareng karo Kepala Biaramu saiki, nanging aku ngoyak rong biarawan sing ora pantes lan pengawal sing bungkok ing sekitar Biara. Kowé teka kanggo ngganggu aku. Saiki, amarga kabeh imam ana ing asrama—kabeh diitung kajaba sing lemu , lan amarga aku ngerti yen ora ana jubah imam ing pemandian sadurunge penahananmu, Aku arep takon maneh. Dheweke ana ing ngendi? Aku ngarep-arep jawabane."

"Kaya sing wis tak kandhakake, aku ora ngerti ngendi—"

Bourne noleh, muter awak, lan nggebug rahang Ivan nganggo tinju. Lazarus nggresah.

"Lazarus!" Ivan ngendhegake dheweke. Ivan mlumat maju, ngganggu kabeh wong kanthi balesan sing dikepal menyang rahang Kaptén. Para penjaga ngendhaleni Ivan nalika Bourne ngempet rasa lara.

"Ah, pendeta sing geni ing njero awake," Bourne ngusap getih saka lambene sing mlengkung. Dheweke mrentahake anak buahe, "Pindhahna dheweke menyang sisih liyane. Bocah lanang kuwi luwih kaya kewan."

Para penjaga ndorong Ivan sing lagi berjuang mundur. Lazarus mlumpat mundur; mripate kosong mandeng Bourne.

"Aku wis kandha yen kita bakal lunga kanthi tentrem," Ivan ngipat-ipati, "Nanging aja nyiksa bocah lanang kuwi! Dheweke lara!" Sawetara pengawal mundur. Nanging kanthi manteb atine, Kapten nggumam, "Aku pengin ndeleng raine." Dheweke ndhawuhi pengawal sing paling cedhak, "Kowe. Copot topengmu."

"Ora! Kowé ora kena," Ivan mbengok karo mlaku alon-alon.

Prajurit mau nyekel tudunge Lazarus lan nyuwek tudunge. Prajurit sing wedi banjur nyebar kanthi swara gemuruh senjata sing dicabut.

"*Hiss!*" Lazarus ngidoni Bourne sing lagi mundur; mripate biru mblalak, rambute ireng liar, kupinge dawa dipencet rata, lan taringe sing ngancam.

"Bocah setan!" Ana sing mbengok. Liyane nggumam kagum.

"*Ora!*" Ivan uwal lan nabrak penjaga sing paling cedhak karo tembok. Sawetara penjaga ngepung dheweke lan dheweke mbalangake kaya raksasa sing wis edan. Kanthi ruangan sing kisruh, Bourne nyerang Ivan lan nyemplungake keris gagang putih ing sangisore iga-igane. Ivan ngangkat lan mundur.

Dheweke ngos-ngosan banter, "Mlayu Lazarus!"

Lazarus nyakseni piso, getih, lan liya-liyane— kedadeyan sing nggegirisi ing mripate Ivan.

"*Jerit!*" Swara Lazarus sing kaya elang nggegirisi udhara. Para prajurit sing tuli ngadeg kaget.

Ivan ambruk ing lantai lan sambat, "Cepet, Nak! *Saiki!*" Lawang katakombe sing ditutup rapet, Lazarus muter lan mabur mudhun ing koridor utama lan mlebu ing trowongan kaya momok sing diobong.

Para prajurit mandheg dadakan, nurunake senjata, ijolan pandang karo kaget lan mandeng Ivan lan Bourne. Marang Bourne, Ivan sambat: "Dheweke ora niat jahat. Atine ana ing ngarsane Gusti Allah. Aku njaluk sampeyan, tinggalake dheweke—tinggalake dheweke lunga." Banjur dheweke muter sirahe, nggresula lan mandeng kosong tanpa arah, kajaba retakan ing tembok.

Ing sajroning kasepen sabanjure, Bourne ngangkat pandangane lan weruh anak buahe lagi nyinaoni keris ing tangane, ladinge kebak getih pendeta. Dumadakan, dheweke ngusap keris kasebut nganti resik, nutupi, lan ngendhegake kasepen; "Mlaku terus." Dheweke boleh lan mlaku munggah undhak-undhakan, anak buahe mundur kaya segara mati sing misah; dheweke mandheg lan ngomong karo wong-wong mau, "Tangkep dheweke; aja nganggo pedhang utawa lading; aku pengin bocah setan kuwi—ora tatu." Anak buahe ngadeg ing sakubenge, meneng kaya reca.

"Saiki!"

Sersane mangsuli, "Kowé krungu Kapten! *Minggir!* "" Dhèwèké mudhun ing katakombe." Para prajurit narik pedhange lan ngoyak dheweke. Prentah sersan sing muni alon-alon ilang ing trowongan; "Kowé telu mudhun ing kana! Priksa lawang-lawang kuwi! Kowé loro ing kana! Goleti saben celah lan retakan!"

Ing undhak-undhakan, Bourne nggumam marang awake dhewe lan anak buahe, "Ora ana pendeta sejati sing nglindhungi kewan." Dheweke ngundang enem wong, "Kowe kabeh, ayo melu aku. Aku percaya kowe wis nyiapake pasukanku ing plataran."

Salah sijine ngiyatake, "Inggih, kapten. Satus prajurit paling gedhe—nggenteni komando."

Bourne nglirok liwat pundhake menyang jasad Ivan, memicingake mripate, lan cepet munggah undhak-undhakan.

"Ayo rampungake."

[Pungkasan Bab 6]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~